

Ma már el is temetik, szólalt a háta mögött valaki, a pap vállalta, azt mondták az asszonyok, hogy ez volt az utolsó kívánsága. Ha eltemetik, az jó, gondolta a férfi, akkor elnyugszik végre minden. Hátradőlt és lehunyta a szemét, talán tud még aludni a városig egy keveset. Elnyugszik minden, ismételte, és nem vette észre, hogy éppen most vert tanyát benne egy furcsa nyugtalanság, aminek nincs neve, s hogy ez a nyugtalanság előle van a leginkább rejtve, így ezután sosem fogja tudni, mitől érzi másként magát, mitől nem lesz jó úgy, ahogy van, hogy olyan lesz a lelke, mint az a könyv a megfajthetetlen jeleivel. Már félálomban hallotta, amikor a sofőr végre be tudta indítani a motort, s elindultak a ködbe és sötétségbe burkolózott város felé. Összehúzta magát, fázott. Sohasem lesz vége ennek a télnek, sóhajtott mellette valaki, és úgy érezte, igaza van, ez a tél iszonyúan hosszú, és megviseli az embert. Semmit nem tudhatunk, felelt vissza anélkül, hogy arra fordította volna a fejét, ha örökké tart, valahogy azt is ki kell bírni. Úgy aludt el a kimondott szó nyomán, ahogy el szokott mindig is aludni, gondolatok nélkül, hirtelen, akár a kisgyerek.

Hajnalodott. A szitáló köd lassan emelkedett, mint egy súlyos, fehér függöny az előadás előtt. De a nap nem bújít elő. Nem volt mit látnia.

